

Tämä on siis pitkähäkö, vielä hieman keskeneräinen tutkielma toimittajasta, joka joutuu syyttömänä vankilaan. Laitan ensi alkuun kuusi ensimmäistä osaa, jotka kattavat noin puolet tarinasta. I Kun olen saanut kirjoitettua kaiken valmiiksi, voin vihdoinkin lähteä kotiin. Olen helpottunut. Lähden suoraan lentokentälle, ja menen lentoyhtiön tiskille kysymään paikkaa seuraavalta lennolta. Niin minä suunnittelen. Heitän vain tavarat kassiini, ja sitten poistun. On todella kuuma päivä. Olen laiskalla tuulella, ajattelen kauhulla pitkää lentoa, ja pukeudun huonosti, laitan vain mustat verkkarit ja valkoisen t-paidan. Ei kukaan minua täällä tunne, joten voin pukeutua miten haluan. Täällä on niin paljon ihmisiä, että kukaan ei muutenkaan ehdi kiinnittää huomiota mihinkään muuhun kuin omiin asioihinsa. Sanon naiselle hyvästit. Hän on kovin väsyneen oloinen, vilkaisee minua välinpitämättömästi päästä varpaisiin, haluaa, ja toivottaa hyvää matkaa. Hän ei toivo, että tulisin taas joskus vierailulle, ja jos toivookin, niin ei sano mitään. En kyllä voisi kuvitella yhtään syytä, jonka vuoksi tulisin tänne uudestaan. Tai ainakaan tämän naisen luokse. Hän on vain paikallinen kollega. Ei tässä muuta. Hän haluaa syventyä omiin asioihinsa. Samanmielisten kollegoiden kanssa ei välttämättä tule ollenkaan toimeen. Harmillista. Olisi luullut, että niinkin samaa ideologiaa edustavien lehtien toimittajilla olisi ollut jotain yhteistä. Alussa juttelimme paljonkin, mutta parin päivän kuluttua joitakin ärsyttäviä piirteitä kävi ilmi. En minä toisaalta tullut tänne ystävystymään kenenkään kanssa, vaan tekemään töitä. Siis vaeltelemaan ympäri tätä paikkaa. Lehti saa reportaasinsa sitten kun saa. Lähden ulos. On hieman rauhallisempi vuorokaudenaika. Poltan linja-autopysäkillä savukkeen, ja nousen seuraavaan linja-autoon. Lentokenttää lähestyttäessä matkustajia tulee enemmän ja enemmän. Nuori vartijan univormuun pukeutunut mies tulee kysymään matkustajilta lippuja. Liputon teini-ikäinen lentää sakkolapun kanssa ulos seuraavalla pysäkillä. Täällä on kaikki niin tarkkaa, mikä tuntuu todella oudolta. Toisaalta myös pidän siitä. Vartijoilla on täällä julkisissa tiloissa enemmän valtuuksia, muun muassa sakotusoikeus ja laajempi voimankäyttöoikeus, minkä vuoksi he voivat työskennellä tehokkaammin ja ympäristö pysyy turvallisena. Tästäkin kirjoitin pitkät pätkät. Kaikki jäävät pois lentokentällä. Asemarakennus on suuri ja vilkas, ja se kohooa mahtavana kaiken ylle. Joudun kävelemään sinne asti, ja ovella poltan taas savukkeen. Vilkuilen kaupungin siluettia. Olisikohan pitänyt käydä vielä kävelemässä jossakin? En minä tänne ihan heti tule uudestaan. Sain lisäksi työtehtävän takia liian yksipuolisen, kylläkin positiivisen, kuvan tästä paikasta. Paljon jäi näkemättä. Toisaalta, näin asioita, joita ei yleensä ulkomaanmatkoilla nähdä. Oikeustalot, poliisioppilaitokset, turva-alan yritysten pääkonttorit... Kaikki ne olivat mielenkiintoisia paikkoja. Pidin myös toimituksessa vierailusta. Naisen muut toimittajakollegat olivat hieman mukavampia. Huumorintajuisia, pitäisi ehkä sanoa. Parasta oli puhua paikallisesta politiikasta paikallisten ihmisten kanssa, eikä väitellä kotipuolessa mistään mitään tietämättömien ihmisten kanssa. Täällä näyttää oikeasti menevän hyvin, vaikka yksityistämispolitiikan ja oikeusjärjestelmän kovenemisen pitkäaikaisia vaikutuksia ei vielä nähdäkään. Saan lentolipun vuorolle, joka lähtee kolmen tunnin kuluttua. Alkaa hieman jännittää, kuten aina. En viitsi vielä mennä turvatarkastuksen lävitse. Se on aina kamalin kohta, koska minua on usein jouduttu kopeloimaan kaikkien nähden. Mietin, onko minun vaatteissani mitään metallista. Taskujen ja lahkeensuiden resorien vetoketjuissa ehkä. Jään miettimään sitä kahvilaan. Omituista, että minulla on tällainen pelko. Olenhan itse tehnyt työkseni lähestulkoon samaa, joskaan en koskaan hakeutunut lentokentän turvatarkastajaksi. Miltähän tuntuisi nyt ryhtyä tekemään vartijan töitä? Kun olin valmistunut turvallisuusalan koulutuksesta, olin nuori ja innokas. Harkitsin poliisikouluakin. Mutta rautatieaseman ja lähikatujen vartiointi oli hauskenpää eikä vaatinut vuosien koulutusta. Sai käyttää univormua ja laittaa ihmisiä käsirautoihin. Sitten jostain

kumman syystä journalistiikka kiinnosti enemmän. Tai vartijan ammatti alkoi kiinnostaa vähemmän. Taisin jostain kuulla, että meilläpäin vangit voivat töitä tekemällä tienata enemmän rahaa kuin vanginvartijat, mikä hieman suututti. Ja onhan se yksinkertaisesti väärin. Nykyään tuskin muistan, miltä vartijan työ tuntuu. Ehkä hyvä niin. Olen ajautunut lopullisesti pois, puoliakateemisille teille. Ja turvatarkastukset ovat alkaneet kuumottaa minua. Joskus olin nuorena miehenä käymässä Saksassa, ja olin lentokentällä lähdössä jo kotiin, kun metallinpaljastin alkoi piipittää minun kohdallani. Turvatarkastaja tutki minut sentti sentiltä, ja kyseli: "Deutsch?" Minä vastasin myöntävästi, mutta mies ei kuullut, vaan jatkoi kyselemistään: "Englisch? Italienisch? Französisch? Spanisch?" Lopulta sanoin miehelle: "Finnisch." Mies toisti hämmentyneenä sanani, eikä sanonut sen jälkeen mitään. Turvatarkastusnainen halusi vielä katsoa sekavaan laukkuuni. Oli hämmentävää nähdä miehen vyöllä käsiraudat ja etälamautin. Mietin, mitä kiinnostavaa laukussani sitten oli. Olinkohan jotenkin epäilyttävä? Minulla oli silloin pitkä tukka. Nythän minä näytän sentään urheilulliselta nuorelta mieheltä, aivan kunnan kansalaiselta. Jätän muistelun sikseen, ja jään kahvilaan lukemaan lehtiä ja nauttimaan virvokkeita. Siis kahvia. Olen polttanut liikaa tupakkaa, ja vatsaa pistelee. En tarvitsisi enää kahvia, mutta sitä on vain tottumuksen vuoksi juotava. Minulla on koko ajan kamala nälkä, mutta sämpylät ja voileivät ovat tässä kahvilassa niin kalliita, etten suostu ostamaan mitään. Sinnittelen, kunnes pääsen turvatarkastuksen läpi. Sitä ennen täytyy odottaa, että saan tehdä lähtöselvityksen. Oikeastaan tekisi mieli juoda yksi olut. Tai kaksi. Mietin, kehtaisinko tehdä sen. Muistan vaatetukseni. Mustat verkkarit, t-paita, kangaskengät. Ei tällaisella vaatetuksella voi juoda olutta edes kahvilassa. En minä ole mikään lähiöpubin kanta-asiakas. Nauran itsekseni omalle rajoittuneisuudelleni. Olen lentokentällä, maassa jossa kukaan ei tunne minua, paikassa jossa on kaikennäköistä porukkaa kaikkialta, eikä kukaan kiinnitä täällä huomiota mihinkään, kaikista vähiten jonkun satunnaisen kahvilassa istujan vaatetukseen tai siihen, mitä hän juo. Nousen ylös ja kävelen tiskille naureskellen itsekseni. Ei tässä mitään outoa ole.. Joskin housujeni kiiltävä polyesterikangas lienee näillä leveysasteilla liian hiostavaa. Lopulta menen turvatarkastuksen läpi. Metallinpaljastin älähtää, aivan kuten odotin, ilmeisesti housujeni vetoketjujen takia. Jostain syystä minua ei tutkita. Turvatarkastusmies viittoon minut vain eteenpäin. Laukkuni tullessa läpivalaisusta mies kysyy, onko kyseessä minun laukkuni. Vastaan myöntävästi, ja hän pyytää minua mukaansa. Hän ottaa laukun, ja lähtee kävelemään ripeää tahtia eräälle kapealle käytävälle ja sieltä erääseen huoneeseen. Mietin, että tämä ei voi olla totta. Miksi minä menin ajattelemaan sitä tapausta saksalaisella lentokentällä? Mies pitää minulle ovea auki, ja tulee sitten jälkeeni huoneeseen sulkematta ovea. Hän asettaa laukkuni pöydälle, ja alkaa levittää sen sisältöä pöydälle. Mies on hyvin ystävällinen, ja kyselee minulta samalla tuttavallisia kysymyksiä. Katselen ympärilläni, välttelen miehen katsetta, ja toivon että koko tilanne päättyisi. Mies saa käsiinsä kirjoittamani paperit. Hän vilkaisee niitä ja asettaa ne pöydänkulmalle. Hän jatkaa kyselemistä. Yhtäkkiä hätkähdän, kun mies kysyy: "Voitteko selittää, mikä tämä on?" Mies pitää hanskiaan peittämässä kädessään pientä suorakaiteen muotoista pakettia, joka näyttää olevan kääritty ruskeaan käärepaperiin, jonka päälle on kiedottu muovia. Vastaan, etten tiedä. Ääneni värähtää hieman. Jähmetyn outoon asentoon, ja mies kysyy, olenko kunnossa. Sitten hän pyytää minua istumaan alas. Päähäni humauttaa outo paine, enkä kykene ajattelemaan. "Olkaa hyvä, ja odottakaa tässä." Istun alas, ja mies lähtee huoneesta. Kuulen ulkopuolelta hälinää, useita ihmisiä kävelee käytävällä ympäriinsä. Mies tulee takaisin noin kymmenen minuutin kuluttua, ja ilmoittaa, että saatan joutua odottamaan hieman kauemmin. Huoneeseen ilmestyy kaksi miespuolista vartijaa, nuoria miehiä, jotka jäävät seisomaan kädet puuskassa ovelle.

Kahdenkymmenen minuutin kuluttua mies tulee takaisin. Hän tulee luokseni, ja katsoo minua ymmärtävän näköisenä. "Olemme aikeissa tehdä teille ruumiintarkastuksen. Olisitteko ystävällinen, ja nousisitte ylös?" Katson miestä hämmentyneenä. "Epäilläänkö minua jostain? Onko minulta löytynyt jotain laittomia aineita?" "Nouskaa ylös, olkaa hyvä." "Hetkinen. Onko teillä oikeus tähän?" "Hyvä herra, mikäli suostutte yhteistyöhön, saamme tämän asian hoidettua huomattavasti helpommin." Mies tarttuu olkapäähänäni. Nousen ylös, ja mies työntää minua kohti seinää hellästi mutta jämäkästi. Molemmat vartijat astelevat hitaasti mutta varmasti molemmille puolilleni. Mies kehottaa minua nostamaan käteni seinää vasten, ja seisomaan leveässä haara-asennossa. Hän aloittaa nilkoistani, ja kopeloi ruumistani joka puolelta. "Onko taskussanne teräviä esineitä?" Epäroin. "Vastatkaa, olkaa hyvä." "Ei ole." Mies tunnustelee verryttelyhousujeni taskuja ulkopuolelta, ja avaa sitten niiden vetoketjut. Toisesta taskusta hän ottaa esille puhelimen, toisesta lompakon. Sitten hän työntää kätensä vielä toiseen taskuun, mutta vetäisee sen sitten pois. "Oikeassa taskussa on jokin terävä esine." "Se on kampa." Mies ei sano mitään, vaan vetää kamman pois taskustani. Hän vie tavarani johonkin, ja poistuu huoneesta. Seison yhä samassa asennossa, kädet seinää vasten. Mietin, saanko jo palata normaaliin asentoon. Vartijat molemmilla puolillani katselevat ilmeettöminä ovelle. Huokaisen syvään, suoristaudun, ja lasken käteni alas. Olen kääntymäisilläni, kun vartijat yllättäen havahtuvat. "Pysykää paikallanne!" toinen heistä tiuskaisee. Molemmat tarttuvat minuun, painavat minut lähemmäs seinää, ja käskevät nostaa käteni ylös seinää vasten ja seisomaan leveässä haara-asennossa. Kuluu noin kymmenen minuuttia, kunnes kuulen miehen palaavan. Hän kumartuu alas, ja pyytää minua nostamaan hieman toista jalkaani. Hän vetää toisen kenkäni jalastani, sitten toisen. Sitten hän käy koko kehoni läpi metallinpaljastimella. Se ei piippaa kertaakaan. Ilmeisesti kengissäni on joitakin metalliosia. "Epäilläänkö minua jostain? Onko minulta löytynyt jotakin laitonta?" kysyn hyvin tyynesti ja asiallisesti. En tunne oloani kovinkaan tyyneksi. Mies ei vastaa. Toistan kysymykseni, ja käännän päätäni siten että näkisin miehen. Mies on jossain takanani, ja kehottaa minua katsomaan eteenpäin. Hän kehottaa minua pysymään rauhallisena ja odottamaan. Mies katoaa vielä johonkin. En tiedä, kuinka kauan olen jo ollut tässä huoneessa. En ajattele yhtään mitään. En uskalla. Sydämeni kuitenkin hakkaa. Mies tulee takaisin. Hän sanoo vaimeasti jotain, mitä en kuule. Luultavasti hän elehtii vartijoille jotain. Sitten hän sanoo minulle: "No niin. Tulkaa mukaani, olkaa hyvä." Käännyn ympäri. En näe lompakkoani, puhelintani, enkä kenkiäni missään. Kampani on asetettu pöydälle muiden matkatavaroiden joukkoon. Myös paperipino on kadonnut. Mies seisoo odottavan näköisenä ovelta. Toinen vartija tarttuu toisella kädellä käsivarrestani, toisella olkapäästäni. Mies kääntyy ja alkaa kävellä pitkin käytävää toiseen huoneeseen. Vartijat saattavat minua sukkasillani miehen perässä. Heidän kenkänsä narisevat, ja varustevyöt kilisevät. Tulemme huoneeseen, jossa on vain pöytä seinän vieressä, ja kaksi tuolia pöydän molemmilla puolilla. Mies kehottaa minua istumaan tuolille, ja pitämään käteni pöydällä. Vartijat jäävät seisomaan johonkin taakseni. Pian saan kenkäni takaisin. Työnnän ne jalkaani. Nojaan päätäni käsiini, ja hengitän syvään. Mies istuu eteeni. "Matkalaukustanne on löydetty kaksikymmentäviisi grammaa heroinia. Täten ilmoitan, että teidät on kiinniotettu epäiltynä vaarallisten huumeiden salakuljetuksesta ja törkeästä huumausainerikoksesta. Teidät viedään säilytettäväksi säilytystiloihin, minkä jälkeen teistä tehdään ilmoitus poliisille." En saa sanaa suustani. Tuijotan vain miestä, joka tuijottaa minua ilmeettömänä. Elehdin käsilläni jotain epämääräistä. "Minä en tiedä mitään mistään heroininista", soperran. "En ole tehnyt mitään väärää." "Olkaa hyvä, ja pitäkää kätenne pöydällä. Teitä tullaan kuulustelemaan sitten, kun poliisitutkinta alkaa." "Milloin?" kysyn huudahtaen. "Viimeistään kiinniottajan päätyttyä. Teidän täytyy vain odottaa."

"Minä myöhästyn lennoltani! Olen maksanut siitä paljon, se on kaukolento." "Teitä epäillään valtakunnan lakien rikkomisesta, ja meillä on oikeus ja velvollisuus ottaa teidät kiinni ja säilyttää teitä täällä kunnes otamme yhteyttä poliisiin." "Mitä se tarkoittaa? Kuinka kauan siinä kestää?" "Teitä säilytetään täällä niin kauan kuin se on tarpeellista, laissa määrätyn kiinniottajan mukaisesti. Me pidämme teidät kyllä ajan tasalla. Tiedät viedään nyt säilytettäväksi selliin, josta teitä tullaan hakemaan ajallaan. Teillä ei ole oikeutta tietää enempää." "Minä haluan tietää oikeuteni!" "Rauhoittukaa. Ette mahda asialle mitään." Mies nousee ylös ja näyttää käsillään, että minunkin tulee nousta. Nousen hyvin hitaasti ja varovasti. Käteni tärisivät. Vartijat tarttuvat molempiin käsiini, ja vääntävät ne selkäni taakse. Toinen vartija kaivaa vyöltään käsiraudat, ja naksauttaa niiden lenkit ranteideni ympärille. He tarttuvat minua tiukasti käsivarsista ja olkapäistä. Yritän vielä empiä ja sanoa miehelle jotain, mutta toinen vartija painaa päätäni lattiaa kohti. Sitten toinen heistä sanoo: "No niin. Mennäänpä sitten." Vartijat taluttavat minua välissään hitaasti ja kovakouraisesti. He vievät minua käytävää pitkin kohti turvatarkastuspistettä ja ihmisiä. Pian kaikki näkevät minut. Ihmiset kääntyvät ja osoittelevat minua. Yritän vilkuilla ympärilläni, mutta vartija painaa pääni alas. Minut viedään sisään jostakin ovesta, ja talutetaan edelleen pitkin pitkää käytävää. Näen vain lattialla vilistävät valkeat kaakelit. Tulemme pian jonkinlaiseen vastaanottohuoneeseen, jossa on tiski, ja tiskin takana kolmas vartija. En tiedä, mikä tämän kaiken tarkoitus on. Vartijat painavat minua tiskiä vasten, ja tiskin takana oleva vartija katsoo minua tiukasti. Hänellä on ilmeisesti henkilöpaperini, joista hän kirjaa tiedot ylös. Lopuksi hän ilmeisesti ilmoittaa, mihin selliin minut viedään. Vartijat taluttavat minut toisesta ovesta sisään. Siellä on toinen käytävä, jossa vastaan tulee muita vartijoita. Heillä on kasvoillaan vahingoniloinen virne. Lopulta saavumme ilmeisesti sellin ovelle. Se on teräksinen ovi, jossa lukee vihreällä sellin numero. Minulta riisutaan taas kengät, ja ne viedään jonnekin. Ovi avataan, ja sen takana on toinen, kaltereilla varustettu ovi. Vartijat avaavat senkin, ja taluttavat minut siitä sisälle. Minä kuitenkin kompastun kynnykseen, ja olen vähällä kaatua. Vartijat kannattelevat minua välissään, joten en kaadu lattialle. He kuitenkin tiukentavat otettaan, ja työntävät minut seinää vasten. Toinen vartija vääntää kättäni niin kovaa, että huudan kivusta. "Alatko rimpuilemaan?" vartija kysyy. "En!" huudan. "Sinun on turha yrittää yhtään mitään!" "En minä yritäkään!" "Täytyykö meidän käyttää kovempia keinoja?" Vartijat kaatavat minut sellin lattialle. Toinen heistä pitää jalkojani, ja toinen heistä painaa polvellaan niskaani ja työntää pampunsa leukani alle. Hän nostaa pampua ylöspäin, siten että olen kuristua. Haukon henkeä, ja alan sätkiä. Vartijat huutavat minulle ja käskevät minua rauhoittumaan. Lopulta, kun toinen vartija löysää otettaan pampusta, rauhoitun. Kuulen juoksevia askelia käytävältä. Selliin tulee ainakin kolme vartijaa lisää. Tunnen, kuinka joku tarttuu nilkoistani. Minulle laitetaan ilmeisesti jalkaraudat. "Onko nyt parempi?" minulta kysytään. "Tätäkö sinä kaipasit?" Minua pidetään aloillani vielä ainakin kymmenen minuuttia. Sitten vartijat yksi kerrallaan poistuvat sellistä, viimeisimpänä se, joka pitää polvea niskassani. Hän käskee minua pysymään paikallani niin kauan kunnes ovet lyödään kiinni ja lukitaan. "Hyvää päivänjatkoa." vartija sanoo. Sitten kalteriovi paiskataan kiinni, ja sen jälkeen teräksinen ovi. Siitä kuuluu erilainen ääni, se on ilmeisesti tiivistetty ja äänieristetty. Sitten en enää kuule mitään. Olen yksin sellissä, kahlittuna käsistäni ja jaloistani. Joka paikkaan sattuu, enkä aluksi uskalla liikkua. Vasta jonkin ajan kuluttua käännyn kyljelleni, ja nousen jotenkuten istumaan. Katselen ympärilläni sellissä. Sellin lattia on harmaata betonia. Seinät näyttävät olevan samaa ainetta. Ovea vastapäisellä seinällä on katonrajassa kapea ikkuna, josta näkyy vilahdus sinistä taivasta ja rakennuksen betonista seinää. Seinästä pistää esiin betoninen laveri, ja nurkassa on wc-allas, jossa on niin ikään betonikuoret. Kalterioven takaa näkyy harmaa

teräsovi. En kuule minkäänlaisia ääniä. Katossa on kamera. Se on suojattuna pleksilasin takana ikkunanpuoleisessa ylänurkassa. Minulla on nälkä, jano, ja vessahätä. Enkä tiedä mitä minulle tapahtuu. Tunnustelen käsiäni. Tunnen käsirautojen hiertävän ranteitani. Katson jalkojani. Ne on kahlittu järeän näköisillä jalkaraudoilla, jotka ovat painavat. Nousen varovasti seisomaan. Päättäni huimaa, ja astelen ikkunan luo. Se on niin korkealla, ettei siitä voi nähdä mitään, vaikka kiipeäisi laverin päälle. Istahdan laverille, ja nojaan kylmään betoniseinään. Lopulta vain valun seinää pitkin kyljelleni, ja nostan jalkanikin laverille. En voi tehdä muuta. Tuijotan eteeni, ja tuntuu, että kyyneleet olisivat tulossa. En estele niitä, annan niiden tulla. Ne sumentavat näköni. Itken ties kuinka kauan, ehkä tunnin, ehkä pari. Mahdotonta sanoa. Lakkaan itkemästä vasta sitten kun aurinko alkaa paistaa ikkunasta. Se paistaa korkealta, joten se heittää säteitään suoraan sisälle selliin. Auringonsäde liikkuu hiljalleen jalkojani pitkin. Se tuntuu lämpimältä osuessaan housujeni kankaaseen. Sitten kun aurinko alkaa saavuttaa kasvojeni, suljen silmäni. Havahdun siihen, että ovi avataan. En minä nuku. Olen vain omituisessa olotilassa. Avaan silmäni. Ne aukeavat väkinäisesti, varmaan itkemisestä johtuen. Nousen istumaan, ja päättäni vihloo ilkeästi monta kertaa. Vartija astelee selliin, ja huutaa: "Ylös!" Tottelen, ja nousen ylös. Vartija käskee minut seisomaan seinää vasten. Kuulen toisen vartijan kävelevän huoneeseen. Sivusilmälläni näen ikkunasta, että ulkona on pimeää. Toinen vartija avaa käsirautani, ja käskee minun nostaa käteni ylös. Tottelen. Hetken kuluttua vartija kahlitsee käteni vatsani puolelle. Sitten hän käskee minua pysymään jälleen paikallani kunnes ovet on lyöty kiinni. Kun sitten käännyn ympäri, huomaan, että minulle on tuotu ruokaa. Laverin päällä on tarjotin, jolla on pari viipaletta leipää ja lasi vettä. Istun alas tarjottimen viereen, ja alan syödä. Leipä on kuivaa, ja vesi haaleaa. Syön kaiken, vaikkei minun tee mieli. Sitten siirrän tarjottimen lattialle, ja käyn makaamaan selälleni. Ilmeisesti nukahdan, sillä seuraavan kerran, kun avaam silmäni, ulkona on valoisaa. Ikkunasta tunkeutuu sisään lähes ylimaallista valoa. Olen edelleen samassa asennossa. Nousen hiljaa istumaan, ja katson käsiäni. Käsiraudat ovat hirtäneet ranteisiini punaiset jäljet. Nousen ylös, ja hoipertelen wc-altaan luo tekemään tarpeitani. Sen jälkeen hoipun takaisin laverille, ja käyn makuulle. Minulla on huutava nälkä ja jano. En tiedä, kuinka kauan olen nukkunut, enkä tiedä, koska vartijat seuraavan kerran tulevat, ja mitä he silloin tekevät. Seuraavan kerran, kun ovi avataan, on jo melkein pimeää. Olen vuorotellen nukkunut ja katsellut ulos ikkunasta. En ole nähnyt mitään muuta elämää kuin pari lintua, jotka ovat lentäneet ikkunan ohi. Ja auringon paistamassa suoraan kasvoilleni. Vartija tulee sisään, ja huutaa jälleen: "Ylös!" Tottelen, ja menen seisomaan seinää vasten. Toinen vartija tulee sisään. Sitten vartijat poistuvat, ja kun ovet on laitettu kiinni, käännyn ympäri, ja löydän taas samanlaisen tarjottimen, jolla on täsmälleen samat antimet. Syön taas kaiken, ja käyn sen jälkeen laverille makaamaan. Yöllä nousen käymään wc-altaalla. Minulla on käsittämätön nälkä ja jano. En osaa sanoa, kauanko tätä jatkuu. En pääse ulos sellistä. Käteni ja jalkani pysyvät kahlittuina. Vartijat tulevat kerran tai kaksi päivässä ja tuovat jotain. Eräällä kerralla kysyn heiltä: "Kuinka kauan minua pidetään täällä vielä?" "Niin kauan kuin on tarpeen." "Kuinka kauan olen ollut täällä?" Minulle ei vastata. "Ette te voi kohdella minua näin! Koska minä pääsen poliisien puheille?" Vartijat nauravat. "Tarkoitat kai koska sinä joudut poliisin puheille?" Alan huutaa vartijoille. He kaatavat minut maahan. Käteni kahlitaan jälleen selän taakse. Minut jätetään lattialle makaamaan.